

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **V. M.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 21.5.2014 č. j. MSK 54317/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 23.7.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.5.2014, č. j. MSK 54317/2014, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 12.2.2014, č. j. SMO/056192/14/DSC/Mich o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná, neboť popis skutkového jednání žalobce ve výroku rozhodnutí, neodpovídá skutkové podstatě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Není v něm totiž uvedeno, že by žalobce držel telefonní přístroj „při řízení vozidla“. Správní orgán I. stupně sice uvedl, že žalobce držel telefonní přístroj jako řidič motorového vozidla při jízdě vozidlem, nicméně popis skutku, ve kterém je spatřován přestupek, musí být ve výroku rozhodnutí

v souladu s příslušnou skutkovou podstatou přestupku. Rozhodnutí správního orgánu I.

stupně je nezákonné také proto, že je neurčité, nepřezkoumatelné a nekonkrétní, a to z toho důvodu, že skutek, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným, neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání. Místo spáchání deliktu je ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně identifikováno pouze jako Ostrava-Hulváky, ul. U Koupaliště, ve směru k ulici 28. října, což je dle žalobce nedostatečné, za situace, kdy ulice U Koupaliště měří podle mapy 750 m.

Nezákonnost rozhodnutí správních orgánů spatřuje žalobce také v tom, že ve smyslu § 3 správního řádu nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z oznámení o přestupku Policie ČR ze dne 9.8.2013 se podává, že Policie ČR učinila zjištění, že žalobce při jízdě držel v ruce telefonní přístroj šedé barvy, kdy tento držel u levého ucha, což bylo vidět ve zpětném zrcátku vozidla žalobce. Podle svědecké výpovědi zasahujícího policisty nstržm. Bc. T. K. měl žalobce za jízdy držet v levé ruce u levého ucha mobilní telefon šedé barvy, kdy otvíral ústa jako při komunikaci. Zasahující policista měl vidět danou skutečnost v levém zpětném zrcátku vozidla žalobce. Nepovažuje za věrohodné, že by zasahující policista nstržm. Bc. T.K. mohl vidět ve zpětném zrcátku žalobce, že žalobce drží v ruce mobilní telefon a ještě k tomu otvírá a zavírá ústa tedy, že zřejmě telefonuje. Svědectví policisty o tom, že viděl žalobce přes odraz malého zpětného zrcátka, jak páchá delikt, je dle žalobce nevěrohodné. Dále žalobce namítal, že z úředního záznamu Policie ČR ze dne 9.8.2013 se nepodává, že by byl žalobce Policíí ČR výslovně poučen o svém právu na odepření podání vysvětlení, pokud by jím sobě nebo osobě blízké způsobil nebezpečí trestního stíhání nebo nebezpečí postihu za správní delikt. Proto navrhuje, aby nebylo přihlíženo k té části svědecké výpovědi zasahujícího policisty, ve které se uvádí, že žalobce s přestupkem souhlasil. Žalobce rozhodně zasahujícímu policistovi nesdělil, že by spáchal přestupek. Žalobce uvedl, že nedržel při řízení vozidla v ruce mobil, pouze si občas během jízdy chladil pomocí gelového polštářku šedé barvy levou tvář, neboť jej bolel zub a zpíval si. Barevné provedení, tvar a rozměry gelového polštářku přesně odpovídají parametrům uvedeným policistou K.

Dále žalobce namítal, že zasahující policisté nezajistili ohledání údajného telefonního přístroje. Dle jeho názoru Policie ČR měla podle § 67 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., ve znění pozdějších předpisů právo a v podstatě i povinnost, pokud chtěla perfektně odvést svou práci, zadokumentovat přestupek a provést ohledání věci určené ke spáchání přestupku, a v souvislosti s tím zjišťovat a zajišťovat stopy, tj. mohla a měla provést ohledání a identifikaci mobilu žalobce. Žalobce poukázal na to, že má ve vozidle handsfree a nemá zapotřebí jezdit po městě a zároveň při tom telefonovat mobilem. Zjištění správního orgánu I. stupně a žalovaného, že žalobce měl v ruce při jízdě držet mobil, aniž by bylo zjištěno, jakou měl značku a typové označení, příp. jakou měl konstrukci, zda se jednalo o věčko, dotykový, klasický, smartphone, je skutkovým zjištěním nedostatečným, které za daných okolností nestačí k uznání viny žalobce. Správní orgán vycházel fakticky z jediného důkazu – výpovědi policisty T.K., který měl žalobce vidět telefonovat ze vzdálenosti 5 až 10 m pouze v odrazu ve zpětném zrcátku. Namítal také, že pokud by žalobce skutečně telefonoval, bezpochyby by jej viděl též svědek W., spolujezdec policisty K. Ten ovšem žalobce telefonovat neviděl, byť by mu to výhledové podmínky umožňovaly, neboť v době, kdy policisté stáli za vozidlem žalobce v odbočovací pruhy, by policista W. viděl ze sedadla spolujezdce průzorem přes zadní sklo, že řidič drží v ruce nějaký předmět. Žalobce dále uvedl, že policisté měli

příležitost pořídit množství dalších důkazů, které by případně jejich tvrzení doplnilo, např. fotografii, mohli si vyžádat od operátora výpis hovorů apod. Policisté nezajistili veškeré důkazní prostředky, ač mohli a měli, správní orgány rozhodovaly za důkazního stavu, kdy ve věci byly protichůdné svědecké výpovědi (jeden svědek neviděl, že by řidič držel u ucha telefon, druhý ano).

Konečně žalobce namítal, že je ukrajinské národnosti a českému jazyku nerozumí. Policií ČR a zejména správními orgány nebyl poučen o svém procesním právu dle § 16 odst. 3 správního řádu na tlumočníka. Ze správního spisu se podává, že žalobce má ukrajinské jméno a příjmení, narodil se na Ukrajině. Bylo porušeno jeho právo na obhajobu, neboť se mu nedostalo v řízení poučení v jazyce, jemuž by dostatečně rozuměl. Žalobce proto k ústnímu jednání zmocnil svého zástupce, byť měl sám zájem učinit účastnickou výpověď, avšak to nebylo možné pro nedostatečnou znalost českého jazyka. Namítal také, že správní orgán I. stupně při stanovení přiměřené sankce neměl k dispozici aktuální výpis z evidenční karty řidiče žalobce a sankce tak byla žalobci uložena na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K námitce, že není dostatečně určeno místo spáchání přestupku žalovaný uvedl, že určení místa přestupku v rámci jeho popisu ve výroku rozhodnutí (§ 77 zákona o přestupcích) slouží k tomu účelu, aby přestupek nemohl být zaměněn s jiným, což je v daném případě vzhledem k charakteru přestupku splněno uvedením názvu obce a názvu ulice. Poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 28/2010-56, není případný, neboť v oné věci bylo bližší určení místa přestupku podstatné z důvodu určení limitu nejvyšší dovolené rychlosti.

K námitce žalobce, že nebyl poučen o právu odmítnout podání vysvětlení, žalovaný uvedl, že podání vysvětlení nebylo po žalobci požadováno policistou ani správním orgánem. Co se týče svědecké výpovědi T. K., že žalobce na místě s přestupkem souhlasil, poukázal žalovaný na to, že k této části svědecké výpovědi bylo přihlíženo pouze podpůrně, neboť svědectví třetí osoby o doznání obviněného z přestupku samozřejmě není doznáním obviněného. Podstatná pro prokázání přestupku je ta část svědecké výpovědi, v níž svědek popsal samotný skutkový děj. Skutečnost, že z výpovědi svědka M. W. nebyla učiněna žádná zjištění prokazující spáchání přestupku žalobcem, nečiní žalovaný sporným. Co se týče námítky žalobce, který za nevěrohodné považuje svědectví policisty, který viděl telefonovat žalobce ve zpětném zrcátku jeho vozidla, žalovaný uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že jedou-li dvě vozidla za sebou, může řidič druhého vozidla vidět v levém zpětném zrcátku prvního vozidla, jak řidič prvního vozidla telefonuje (drží levou rukou u levého ucha hovorové zařízení). Nadto žalovaný uvedl, že svědek viděl žalobce telefonovat nejen takto ve zpětném zrcátku jeho vozidla, ale nejprve přímo, když policejní vozidlo stálo na ulici Knüpférova kolmo k ulici U Koupaliště, a dávalo přednost zleva příjíždějícímu vozidlu žalobce, které jelo po ulici U Koupaliště. Svědek dále uvedl, že po zastavení spatřil ve vozidle žalobce mobilní telefon šedé barvy. Skutečnost, že policisté neprovedli či nezajistili jiné důkazy (např. obrazový záznam), nemá tedy bez dalšího za následek nemožnost prokázat pachateli přestupek, neboť jde o jednání vnímatelné lidským zrakem a lze je prokázat svědeckou výpovědí.

Obhajobu žalobce, že si chladil tvář gelovým polštářkem, protože ho bolely zuby, a současně si zpíval, považuje žalovaný za nevěrohodnou přinejmenším ze tří důvodů. Za prvé, žalobce na místě samém nic takového netvrdil, přestože uplatnění takové obhajoby se přímo nabízí jako nejúčinnější způsob obrany ihned na místě přestupku při zastavení řidiče policejní hlídkou, kdy žalobce mohl policistům ukázat tvrzený gelový polštářek a vyvést je z omylu, že v ruce viděli hovorové zařízení. Do oznámení přestupku se nijak nevyjádřil (aniž žalovaný tvrdí, že je to jeho povinností). Jestliže žalobce toto tvrzení poprvé uvedl až při ústním jednání, je už tímto jeho věrohodnost poněkud snížena. Za druhé, není obvyklé, aby člověk, který pociťuje natolik silnou bolest zubů, že je nucen si chladit tvář, si k tomu ještě zpíval, tím méně při řízení motorového vozidla, jež samo o sobě vyžaduje značnou pozornost a soustředění. K uvedenému žalovaný odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 27/2013-49, přičemž v řešeném případě se obviněný z přestupku, spočívajícího v držení telefonu při řízení vozidla, později pokoušel hájit tvrzením, že držel v ruce nikoli telefon, nýbrž rohlík. Žalovaný dále odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 26/2012.

Vypověděl-li svědek M. W., že kolega mu sdělil, že viděl řidiče, který telefonuje, a než stihl zareagovat a všimnout si o koho se jedná, tak řidič asi už telefon schoval a on obviněného držet za jízdy v ruce hovorové zařízení neviděl, pak jednak výpověď tohoto svědka není usvědčujícím důkazem vůči žalobci, avšak současně ani nevyvrací výpověď druhého svědka T. K., naopak ji potvrzuje v tom, že svědek M. W. slyšel sdělení kolegy, že viděl telefonujícího řidiče. Závěry žalobce jsou proto nesprávné, navíc z pozice spolujezdce svědek M. W. nemohl vidět držení telefonu řidičem vozidla, jedoucího před policejním vozidlem. Žalovaný dále poznamenal, že žádný svědek jména G. vyslechnut nebyl.

K námitce žalobce, že nebyl poučen o právu na tlumočníka, přitom je ukrajinské národnosti a česky neumí, žalovaný uvedl, že teprve v tomto řízení žalobce prohlašuje, že nerozumí českému jazyku. V průběhu správního řízení takového prohlášení neučinil, stejně tak ani jeho zmocněnec, který nepochybně českému jazyku rozumí, rozuměl tedy i poučení uvedenému v předvolání k ústnímu jednání. Vzhledem k zastoupení žalobce zmocněncem má žalovaný za to, že žalobce nemohl být zkrácen na svých právech. Důkaz účastnickou výpovědí žalobce ve správním řízení žalobcem navržen nebyl. Nebyl ani důvod provádět účastnický výslech žalobce, jestliže ve věci existovaly důkazy jiné. Žalobce se přitom k ústnímu jednání nedostavil, přítomen byl pouze jeho zmocněnec. Žalobce ostatně ani neuvádí, jaké skutečnosti by měly být jeho účastnickou výpovědí prokázány. Nadto žalovaný pochybuje o pravdivosti žalobcova tvrzení, že českému jazyku nerozumí. Žalobce má v České republice trvalý pobyt s ohledem na § 70 odst. 2 písm. h), odst. 5 a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, tedy s největší pravděpodobností musel znalost českého jazyka prokázat. Žalobce bez obtíží komunikoval s policistou na místě samém. Z přehledu přestupků spáchaných žalobcem v České republice je zřejmé, že má bohaté zkušenosti s jejich projednáváním, přičemž čtyři z nich byly projednány na místě v blokovém řízení, kde nelze předpokládat přítomnost tlumočníka. Žalobce tedy zcela jistě rozumí českému jazyku alespoň natolik, aby byl schopen učinit před správním orgánem prohlášení, že českému jazyku nerozumí a žádat o ustanovení tlumočníka.

K námitce žalobce, že při ukládání sankce správní orgán vycházel z neaktuálního výpisu z evidence řidičů, žalovaný uvedl, že žalobce předně netvrdí, že v mezidobí byla rozhodnutí o jeho dřívějších přestupcích zrušena a záznamy o nich odstraněny. Jestliže by naopak v mezidobí žalobce spáchal další přestupky či trestné činy, pak by tato skutečnost mohla být hodnocena nanejvýš jako přitěžující okolnost z hlediska osoby pachatele, nikdy jako okolnost polehčující. Žalobce tedy nemohl být ani hypoteticky zkrácen na svých právech tím, že podkladem napadeného rozhodnutí byl výpis z registru řidičů vyhotovený několik měsíců před vydáním rozhodnutí. Žalobce současně nenamítá, že by výše uložené sankce pokuty byla nepřiměřená.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil. Žalobce se na výzvu soudu doručenou k rukám jeho zástupce nevyjádřil ve stanovené lhůtě. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 23.7.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zmocněnce 30.5.2014.

Ze správního spisu Magistrátu města Ostravy a správního spisu žalovaného zjistil krajský soud následující skutečnosti. Dne 9.8.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 9.8.2013 v 09:40 hod při odbočování z ulice U Koupaliště na ulici 28. října (směr Poruba) v Ostravě-Hulvákách, při řízení vozidla RZ X držel řidič vozidla V.M., jehož totožnost byla zjištěna z řidičského průkazu, telefonní přístroj šedé barvy. Telefonní přístroj držel u levého ucha, což bylo vidět i v řidičově levém zpětném zrcátku. Tohoto se řidič dopouštěl od doby jízdy po ulici U Koupaliště do doby, kdy prováděl odbočení vlevo na ulici 28. října. Tím porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a je podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Řidič vozidla s přestupkem nesouhlasil a odmítl zaplatit blokovou pokutu. V oznámení je dále uvedeno, že pan M. byl řádně poučen a seznámen s dalším průběhem celé věci. Žalobce se nevyjádřil a oznámení přestupku nepodepsal. Oznámení přestupku sepsal policista nstržm. K.. V úředním záznamu policisty nstržm. Bc. T. K. ze dne 9.8.2013 je kromě jiného uvedeno, že téhož dne vykonával společně s nstržm. M. W. hlídkovou činnost v úseku Ostrava-Mariánské Hory. Když v 09.40 hod vyjížděl z ulice Knüpfrova na ulici U Koupaliště v Ostrava-Hulvákách, tak spatřil, jak řidič vozidla Škoda Octavia, RZ X, barvy šedá pastel, projíždějící před nimi po ulici U Koupaliště směrem k ulici 28. října, drží u levého ucha přístroj šedé barvy a hovoří (otvíral a zavíral ústa). Následoval jej. Ještě před odbočením na ulici 28. října směrem

na Svinovské mosty v levém zpětném zrcátku výše označeného vozidla viděl, jak stále řidič u levého ucha levou rukou drží přístroj šedé barvy, tvar kvádra, o rozměrech cca 12x8x1 cm. Na nejbližším vhodném místě, na ulici 28. října za křižovatkou Nová Ves-Vodárna, řidiče předepsaným způsobem zastavil. V osobě řidiče byl zjištěn pan V. M., nar. X na Ukrajině, bytem O., O. 92. Bylo mu dáno poučení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., sděleno podezření ze spáchání přestupku tím, že za jízdy držel v ruce hovorové či jiné záznamové zařízení, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. S projednáním přestupku na místě podezřelý nesouhlasil, odmítl zaplatit blokovou pokutu. Poté byl řádně poučen a seznámen s dalším průběhem celé věci a bylo s ním na místě sepsáno oznámení přestupku, v němž mu byla dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Pan M. se nevyjádřil a odmítl oznámení podepsat. Součástí spisu je dále výpis z evidenční karty řidiče ze dne 20.8.2013.

Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 11.11.2013 bylo zjištěno, že žalobci bylo doručeno do vlastních rukou dne 16.10.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, a to v souvislosti s porušením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že měl dne 9.8.2013 v 09:40 hod v Ostravě-Hulvákách na ulici U Koupaliště, ve směru k ulici 28. října, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, RZ X, při jízdě uvedeným vozidlem držet v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj. Byl vyrozuměn také o tom, že součástí ústního jednání bude provedení svědeckých výpovědí policistů nstržm. Bc. K. a nstržm. W. Žalobci bylo dáno poučení dle § 37 správního řádu, § 33 správního řádu o právu zvolit si zmocněnce, dále poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu o právu před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k jeho podkladům s tím, že tuto možnost bude mít v závěru ústního jednání po provedení dokazování, dále byl poučen dle § 16 správního řádu o tom, že řízení se vede v českém jazyce a každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady s tím, že pokud se jedná o občana České republiky, příslušejícího k národnostní menšině, která tradičně a dlouhodobě žije na území ČR, má právo jednat v jazyce této národnostní menšiny, náklady na tlumočení v tomto případě nese správní orgán. Současně byl poučen dle § 73 odst. 2, § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. K ústnímu jednání byli předvoláni svědci nstržm. Bc. T.K.a nstržm. M. W. V protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 11.11.2013 je zaznamenáno, že se žalobce k ústnímu jednání nedostavil, správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami, a to oznámením přestupku, výpisem z evidenční karty řidiče, úředním záznamem nstržm. Bc. K. a vyslechl svědky nstržm. Bc. T.K. a nstržm. M. W. Po tomto jednání byla do spisu založena omluva zmocněnce žalobce Ing. M. J., který prokázal oprávnění zastupovat žalobce ve správním řízení plnou mocí ze dne 21.10.2013. Správní orgán I. stupně tuto omluvu akceptoval a nové ústní jednání se shodným poučením nařídil na 10.1.2014, které bylo doručeno zmocněnci žalobce do vlastních rukou 30.12.2013 a žalobci 18.12.2013. K ústnímu jednání znovu předvolal svědky nstržm. Bc. T. K.a nstržm. M.W.

V protokolu o ústním jednání ze dne 10.1.2014 je uvedeno, že žalobce se nedostavil. Přítomen byl jeho zmocněnec Ing. M. J. Zmocněnec žalobce byl seznámen

s obsahem spisové dokumentace, s obsahem listin na č. I. 1-67, správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami kromě jiného oznámením přestupku, úředním záznamem nstržm. Bc. K., výpisem z evidenční karty řidiče a vyslechl svědky nstržm. K. a nstržm. W. Svědek nstržm. K. vypověděl, že dne 9.8.2013 jako velitel hlídky a řidič vykonával společně s kolegou nstržm. M. W. hlídkovou činnost v rámci Ostravy-Mariánských Hor. Okolo 09:40 hod na ulici Knüpférova v Ostravě-Hulvákách u křižovatky s ulicí U Koupaliště zcela zastavil služební vozidlo a dával přednost zleva příjíždějícímu vozidlu Škoda Octavia, šedé barvy, RZ X, které jelo ve směru na ulici 28. října v Ostravě-Hulvákách. Když vozidlo projíždělo před vozidlem policistů, všiml si, že jeho řidič drží u levého ucha přístroj šedé barvy a hovoří. Toto sdělil svému kolegovi, avšak zda si kolega toho všiml, nemůže s určitostí říci. Svědek pak vyjel za tímto vozidlem. Na křižovatce s ulicí 28. října společně zastavili a oba dávali znamení o změně směru jízdy dolů, směr Poruba. Řidiče Octavie měl svědek pořád pod dohledem, a to přes zpětné zrcátko vozidla Škoda Octavia. V tomto zrcátku bylo dobře vidět, jak řidič u levého ucha nadále drží přístroj šedé barvy, tvaru kvádru, o rozměrech cca 12x8x1 cm, jedná se o hrubý odhad velikosti. Dále spatřil, jak řidič tento přístroj odkládá až v momentě, kdy vjel do křižovatky. Ihned, jak to bylo možné, svědek vyjel za tímto řidičem a zastavil jej na nejbližším vhodném místě. V osobě řidiče byl zjištěn žalobce. Žalobci bylo dáno poučení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., bylo mu sděleno, že je podezřelý ze spáchání přestupku, neboť za jízdy držel v ruce hovorové či jiné záznamové zařízení. Žalobci po sepsání oznámení přestupku byla dána možnost se vyjádřit, což žalobce zvažoval, nakonec se odmítl vyjádřit a oznámení podepsat. Žalobce byl ve vozidle sám. Největší vzdálenost, na kterou přestupek zaregistroval, byla cca 5 m. To bylo v momentě, kdy se k vozidlu přibližoval. Když stáli za vozidlem a svědek ve zpětném zrcátku spatřil přestupek, byl od žalobce na vzdálenost ne delší než 4 m. Svědek měl z vozidla dobrý výhled, vozidlo žalobce kolem policistů projíždělo pomalu, neboť se blížilo ke křižovatce s ulicí 28. října. Když pak s žalobcem svědek projednával přestupek a přistoupil k vozidlu žalobce při kontrole a dožádání dokladů, spatřil ve vozidle jedinou věc, která by odpovídala tomu, co viděl, a to mobilní telefon šedé barvy. Domnívá se, že byl značky Nokia. Dále svědek uvedl k dotazu zmocněnce žalobce, že žalobce nejevil žádné známky ledování ani jiného chlazení obličeje, celý rozhovor mezi svědkem a žalobcem probíhal plynule, žalobce nejevil žádné známky zranění. Svědek dále uvedl, že si není vědom toho, že by se ve vozidle na viditelném místě nacházel gelový polštářek. Na otázku, zda žalobce policistovi sdělil, že si chladil levou tvář gelovým polštářkem, svědek odpověděl, že nikoli. V průběhu svědecké výpovědi nstržm. Bc. K. zakreslil plánec místa spáchání předmětného přestupku. Svědek nstržm. M.W. po zákonném poučení uvedl, že byl slovně upozorněn kolegou Bc. K., že viděl řidiče, který telefonuje. Svědek seděl v policejním vozidle jako spolujezdec. Než stihl zareagovat a všimnout si, o koho se jedná, tak asi řidič už telefon schoval. Řidiče pak zastavili v Ostravě-Mariánských Horách ve směru jízdy na Ostravu-Svinov. Svědek neviděl žalobce držet za jízdy v ruce hovorové zařízení. V okamžiku, kdy kolega svědka spatřil, že žalobce během jízdy telefonuje, jel žalobce před policejním vozidlem ve vzdálenosti 5, 7, max. 10 m. Vozidlo žalobce měli policisté stále na dohled.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 10.1.2014 dále vyplývá, že po provedení svědeckých výpovědí a seznámení se spisem zmocněnec požádal správní orgán o stanovení lhůty k podání písemného vyjádření případně navržení důkazů. Uvedl, že ke spisovému materiálu se nyní vyjadřovat nebude. Ze spisu dále vyplývá, že 10.1.2014 zmocněnci žalobce byly předány fotokopie listin č. I. 1-4, 6-16, 42-60. Usnesením ze dne

14.1.2014 byla žalobci určena lhůta k případnému doplnění návrhu a vyjádření se k podkladům v délce 5 pracovních dnů ode dne doručení usnesení. Uvedené usnesení bylo doručeno zmocněnci žalobce do vlastních rukou 27.1.2014. Ve stanovené lhůtě, respektive před vydáním rozhodnutí správním orgánem I. stupně žádné písemné vyjádření ani návrhy na doplnění dokazování správnímu orgánu I. stupně, doručeny nebyly. Správní orgán I. stupně poté vydal rozhodnutí 12.2.2014, jímž žalobce uznal vinným tím, že dne 9.8.2013 v 09.40 hod v Ostravě-Hulvákách, na ulici U Koupaliště ve směru k ulici 28. října, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, RZ X, při jízdě uvedeným vozidlem držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj. Tímto jednáním porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena sankce – pokuta v částce 2.300,- Kč a dále povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti sankce a nákladů řízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 21.5.2014, č. j. MSK 54317/2014.

Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) citovaného zákona, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Podle ust. § 16 odst. 1 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou být předkládány i v jazyce slovenském.

Podle ust. § 16 odst. 3 správního řádu, každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků,

kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.

Podle § 16 odst. 4 správního řádu, občan České republiky příslušející k národnostní menšině, která tradičně a dlouhodobě žije na území České republiky, má před správním orgánem právo činit podání a jednat v jazyce své národnostní menšiny. Nemá-li správní orgán úřední osobu znalou jazyka národnostní menšiny, obstará si tento občan tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků. Náklady tlumočení a náklady pořízení překladu v tomto případě nese správní orgán.

Soud neshledává důvodnou žalobní námitku žalobce, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná s argumentací, že nebyl poučen o procesním právu podle § 16 odst. 4 správního řádu jednat před správním orgánem ve svém rodném jazyce a že českému jazyku nerozumí. Ze shora citovaného předvolání žalobce k ústnímu jednání ze dne 14.10.2013 a shodně též v předvolání k ústnímu jednání na 10.1.2014 bylo žalobci dáno poučení dle § 16 správního řádu o tom, že se v řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce, také o právu na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, prohlásí-li, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání s tím, že pokud je občanem České republiky, příslušejícím k národnostní menšině, která tradičně a dlouhodobě žije na území ČR, má právo jednat v jazyce této národnostní menšiny a že náklady na tlumočení v tomto případě nese správní orgán. Žalobce ovšem ani policistům na místě samém při projednání přestupku, ani v průběhu správního řízení ať už sám, či prostřednictvím svého zmocněnce nesdělil, že neovládá český jazyk, nadto s policistou, který s ním projednával přestupek, plynule komunikoval, jak vyplývá z výpovědi svědka nstržm. K. Jedná se z pohledu soudu o tvrzení nevěrohodné, účelové. Žalobce žádným věrohodným způsobem nevysvětlil, z jakého důvodu uvedenou argumentaci uplatnil až v žalobě.

Prisvědčit nelze ani námitce žalobce, že ve výroku rozhodnutí o přestupku není dostatečně určité uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. Krajský soud má za to, že byl-li žalobce uznán vinným tím, že dne 9.8.2013 v 09:40 hod v Ostravě-Hulvákách na ulici U Koupališti, ve směru k ulici 28. října, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, RZ X, při jízdě uvedeným vozidlem držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj, pak takto formulovaný výrok splňuje náležitosti dané § 77 zákona o přestupcích a je v souladu se skutkovou podstatou přestupku dle výše citovaného § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

Krajský soud nesouhlasí ani s žalobcovou námitkou, že dle jeho názoru nebylo ve správním řízení prokázáno, že se vytýkaného přestupku dopustil a že je výpověď svědka – policisty nstržm. Bc. T. K. nevěrohodná, a že ke zjištění skutkového stavu věci měl správní orgán provést další důkazy. Krajský soud neshledal pochybení ze strany správních orgánů v tom, že nad rámec provedených listinných důkazů a svědectví policistů žádné další důkazy neprovedly, neboť skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku ve smyslu § 3 správního řádu.

Ve shodě s žalovaným také krajský soud považuje svědeckou výpověď svědka nstržm. K. za dostatečnou k prokázání přestupku a nebyly nalezeny důvody, proč by svědek nemohl spáchání označeného přestupku žalobcem vidět. Co se týče výpovědi druhého policisty svědka W. pak ten spáchání přestupku žalobcem neviděl, ve služebním vozidle seděl jako spolujezdec, pouze zaznamenal, že jej kolega na spáchání přestupku žalobcem upozornil a on z pozice spolujezdce v daném okamžiku již nemohl ani vidět, zda řidič vpředu jedoucího vozidla telefonuje. Tato výpověď ovšem nijak nečiní nevěrohodnou výpověď svědka T. K., který upozoroval spáchání přestupku žalobcem v levém zpětném zrcátku vozidla žalobce, když jel těsně za jeho vozidlem. V rozsudku č. j. 4 As 19/2007-114 Nejvyšší správní soud k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod, jimiž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Uvedený judikát vychází z úvahy, že u svědka – policisty, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude nanejvýše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnější svědectví policisty. Krajský soud neshledal žádné důvody, které by správnost uvedené úvahy v projednávané věci zpochybňovaly. V dané věci nebylo zjištěno nic, co by výpověď policisty nstržm. K. jakkoli znevěrohodňovalo. Krajský soud má za to, že správní orgány postupovaly tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Výpověď policisty měla vysokou míru věrohodnosti i za situace, že policista neuvedl značku mobilu. Hovorové zařízení popsal tak, že se jednalo o přístroj šedé barvy, tvaru kvádra, o rozměrech cca 12x8x1 cm. Tvrzení žalobce uplatněné až v průběhu správního řízení, že si chladil tvář gelovým polštářkem, protože ho bolely zuby a současně si zpíval, je tvrzením nevěrohodným nejen proto, že vskutku není obvyklé, aby člověk, který pociťuje silnou bolest zubů, si při řízení motorového vozidla chladil tvář a ještě k tomu si zpíval, nýbrž zejména z toho důvodu, že tento způsob obrany uplatnil žalobce až v průběhu správního řízení. Naopak by bylo logické, aby se žalobce takto bránil ihned na místě při projednávání přestupku policistou, jemuž také mohl tvrzený gelový polštářek ukázat. Toto by byl naprosto přirozený způsob obrany. Svědek nstržm. K. ve vozidle žalobce při projednávání přestupku žádný gelový polštářek neviděl. Spatřil však mobilní telefon šedé barvy.

Krajský soud zastává názor, že správní orgány zcela dostatečně ve svém odůvodnění se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná, rovněž správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, naplnění skutkové podstaty řádně odůvodnily, stejně tak i výši sankce, přičemž v tomto rozsahu lze zcela odkázat na závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, s nimiž se krajský soud zcela ztotožňuje. Co se týče námitky ohledně uložené sankce, souhlasí krajský soud s argumentací žalovaného, že žalobce především netvrdí, že by v mezidobí byla rozhodnutí o jeho dřívějších přestupcích zrušena a záznamy z nich odstraněny. Za tohoto stavu, byl-li výpis z registru řidičů vyhotoven několik měsíců před vydáním rozhodnutí, plyne z výše uvedeného logický závěr o tom, že žalobce na svých právech krácen být nemohl, neboť případné spáchání dalších přestupků by nikdy nemohlo být posouzeno jako okolnost polehčující. Krajský

soud neshledal žádné vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 17.4.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně